

Predmet: Ilija Jurišić - Tuzlanska kolona

Viši sud u Beogradu, Odeljenje za ratne zločine

Poslovni broj predmeta: K-Po2 53/10 (ponovljeno suđenje)

Glavni pretres: 27.11.2012. godine

Izveštaj: Milomir Matović, posmatrač FHP-a

Svedok je ispitan putem video-linka iz Suda Bosne i Hercegovine u Sarajevu

Svedok Živko Zarić

Na početku 1992.godine postao je član manevarske policijske jedinice u Tuzli. Ranije je bio u rezervnom sastavu policije, to je bio njegov ratni raspored. Njegov nadređeni je bio Niko Jurić. Pre događaja 15.05.1992.godine, zajedno sa vojnom policijom su čuvali straže, patrolirali. Svi u Tuzli su imali poverenje u vojsku, on lično nije verovao da će vojska izaći iz kasarne, već da će ostati tu sa narodom. Ne zna za pregovore vlasti Bosne i Hercegovine i Srbije o povlačenju vojske sa njene teritorije. Poznato mu je da su policijske starešine i civilna vlast razgovarali sa vojskom o njihovom izlasku iz Tuzle. Seća se da je njemu i drugim članovima jedinice, u jutro 15.05.1992.godine, rečeno da će vojska izaći iz kasarne, ali ne i kada tačno. On se tog 15.05.1992.godine, nalazio na putu prema Majevidi, jer je vojska tim putem trebala da izađe. Čuo je da je tog dana, iznenada, komandir kasarne Mile Dubajić, saopštio čelnicima Tuzle, da će tog dana sa vojskom izaći iz Tuzle. Oko 16,00 časova mu je rečeno da dođe na Brčansku Maltu, jer će vojska ipak tim pravcem proći. Naređeno im je da obezbeđuju kolonu vojske koja treba da izađe. Naređeno je svima da niko ne sme metak da ispali. On se nalazio na oko 10-15 metara od raskrsnice, sa desene strane ulice, gledano u smeru Bijeljine. Kolona je počela da izlazi oko 18,00 časova. Civili su gledali sa ulice kako kolona izlazi, kao i sa prozora zgrada. Ljudi su mahali vojsci. Kolona se sastojala iz dva dela, jedan deo od drugog dela je bio udaljen oko 200-300 metara. Prvi deo kolone je prošao bez ikakvih incidentata. U prvom delu kolone je bilo civilnih vozila i dva transportera. Kada je drugi deo kolone počeo da prolazi kroz raskrsnicu, iz pravca kasarne se čulo pucanje. Od jednom je nastupila velika pucnjava, sve je ječalo. Na njega i njegovih par kolega, 4 vojnika, iz kamiona u pokretu, su pucala. On se sakrio iza jednog kontejnera sa smećem. Onda je on sa kolegama uzvratio vatru. Niko im to nije naredio, niko nije imao radio stanicu u njegovoj blizini. Učinili su to u samoodbrani. On je imao polu-automatsku pušku i 20 metkova. Kada je ispucao municiju, pobegao je u zgradu koja je bila blizu. Pucanje je trajalo oko 30 minuta. Poznato mu je da su zaustavljeni kamioni sa materijalno-tehničkim sredstvima sa Kozluka, dok su drugi kamioni iz kolone puštani da prođu. Po nacionalnosti je Srbin. Ni tada, ni sada, ne oseća da je pripadao muslimansko-hrvatskim borbenim formacijama u Tuzli. Policajci iz redovnog sastava su bili naoružani samo pištoljima, bili su vezani za određene

reone. Policajci iz rezervnog sastava su imali automatske puške i polu-automatske, lovačke karabine. Optuženog Iliju Jurišića poznaje pre rata. Poznato mu je da je optuženi Jurišić, tokom rata, bio član kriznog štaba Tuzle, ali ne zna gde je bio 15.05.1992.godine. Čuo je da izdata naredba na vatru odgovoriti vatrom, dan nakon ovog događaja. I pre toga, vojska je prolazila kroz Tuzlu. Tu vojsku niko nije obezbeđivao, bila je to vojska sa ratišta, koja je pucala po zgradama i drugim objektima. Civile je tada sa ulica sklanjala samo reonska policija. Par dana nakon 15.05.1992.godine, vojne jedinice sa aerodroma u Tuzli su normalno izašle, uz iste mere obezbeđenja.

Fond za humanitarno pravo